

GENERAL ELECTRIC

ישר מארה"ב

מקדרי ג'נרל אלקטריק

10 דגמים: 14-24 קוב

4 צבעים: צהוב, לבן, אבוקדו, חום

הסכקה מיידית!!!

נציגים בלעדיים לישראל

ג'נרל - מהנדסי קירור וחשמול בע"מ
אולם התצוגה: רח' אחד העם 11 ת-א
מכ"צ ארצי **טיטה בע"מ**
רח הגלילו טל 35629 ת א

GENERAL ELECTRIC

תל-אביב: מ. פרידמן, גורדון 39 (פינת דיזנגוף), סלון אלנבי 113, אלנבי 113, שיריני, החשמלאים 105, סנסור, בריהודה 1, רמת-גן: הגל ה-120, ביאליק 58, שירי דוד, ביאליק 59, סנסור, ז'בוטינסקי 91, גבעתיים: סנסור, ויצמן 27, חולון: ערוסי, שנקר 42, רמת-אביב: פייגו, מרכז מסחרי, בת-ים: מושקוביץ, רוטשילד 25, סנסור (בית ויזל) רוטשילד 25, פתח-תקוה: ויסמן, חובבי ציון 23, סנסור, חובבי ציון 27, רמת-השרון: סנסור, סוקולוב 70, הרצליה: רדיוקול, פסג' אגד, סנסור, סוקולוב 35, נתניה: אחים פיקס, הרצל 51, אושר, שד' בנימין 13, חיפה: טרקלין חשמל, הנביאים 25, פלג סלווויזיות, שד' השופטים, קרית מוצקין, נהריה: סלון נהריה, שד' הגעתון 46, טבריה: קזן, רח' הגליל, סכנות כל, ראש-צ' : סנסור, רוטשילד 47, ברנפולד, רוטשילד 41, אשקלון: סנסור, הרצל 76, באר-שבע: סלון צמרת, החלוץ 114, סלון איתני, הפלמ"ח 65, ירושלים: טכניקור, חרוב יפו 70.

המשתתפות בתחרות „מלכת המים 1976"

חגענה לנשפים שיערכו בבאר-שבע,

אשקלון, חיפה וטבריה באוטובוסים

המרווחים וממוזגים של חברת

„טיוולי הגליל"

(המשך מעמוד 37)

אך מה שהכאיב ביותר לפיני ולבי נה האדריכל ובונה הערים טומי, היה ציון פרשת מכונת הקרייזלר. „המכונת נתנה ליד הבית, בסביון, וביי קשתי מבעלה של ניצה, רימון, הידוע כי אחד שעוסק בכל מיני עסקים, שינסה למי כור אותה. הוא נסע בה שבוע, התזירה וטען שהוא לא מצליח למכור אותה.

„למרות שהמכונת היא מדגם משנת 1974, קשה למכור אותה, מפני שהיא אחר רי תאונה קשה. מייד אחרי שהוא החזיר אותה, החנינו אותה במגרש-המכירות בחניון של בניין כל-יבו שלום, כדי שינסו למכור אותה שם." סיפר השבוע טומי. בדיקה באוסף יקרי-הערך של התמונות, שאותו הותיר אחריו יוחנן סימון, גילתה כי מדובר בסך-הכל ב-24 יצירות-אמנות שלו. סימון אוהב-החיים, הניך התרבות הצרפתית, ניצל כל רגע מזמנו וכל אגורה מכספו כדי לחיות חיים טובים ועשירים. הבית שבו התגורר, בכפר-שמריהו, הוחזר זק בשכר חודשי. לפני שנים אחדות הוא דכש חורבה בת חדר אחד בכפר-האמנים עין-הוד, והחליט לשפץ אותה, אם כי לא הספיק לעשות זאת, והבית עדיין במצב של חורבה.

לפי דיני הירושה, במידה שאחד מבניי הזוג נפטר, מגיע לבן-הזוג האחר, רא-יית לכל מחצית מכל הרכוש המשותף. לגבי המחצית הנותרת קובע החוק, כי רבע ממנה שייך אף הוא לבן-הזוג האחר, ושלשה רבעים עוברים אל הילדים.

ערך התמונות שתותר אחריו סימון נא-מד על-ידי מומחי-אמנות ובעלי-גלריות הבקאים ביצירותיו של סימון, בסכום של כ-130,000 לירות. לפי חישוב זה הגיעו לפיני, כרעייתו של סימון, 12 תמונות ורבע מ-12 התמונות האחרות, ובסך-הכל 15 תמונות. תשע התמונות הנותרות צרי-כות היו להתחלק בין ניצה לאיה.

ארבעה ימים אחרי מותו של סימון הגי-עו לבית שבסביון ניצה ובעלה וביקשו את התמונות המגיעות להם. איה, שנכחה במקום, נהגה אחרת. היא ביקשה מפיני שתשמור עבורה על התמונות המגיעות לה. באומרה: „אין לי ביטוח בבית, ש'יישארו בינתיים אצלך." פיני נתנה לכל אחת מהבנות שבע תמונות, ביחד 14, במקום התשע שהגיעו להן כחוק. „רציתי לתת להן יותר ממה שהגיע להן, אחרי הכל הן היו בנות של יוחנן." ניצה גם ביקשה לקחת ליטוגרפיה של סלואדור דאלי, שהיתה שם, ופיני נונה לה אותה.

סערה

בכוס-מים

ניצה טוענת, בתצהיר שלה, כי ידוע לה שלאביה היו תמונות רבות, המפורזות בכ-20 גלריות בכל רחבי הר ארץ. פיני אינה יודעת על כך. „אם יש תמונות, שתגיד היכן, אני אהיה הראשונה שתשמח למצוא אותן ולהתחלק בהן עם הבנות של יוחנן." היא אומרת. אולם, כל מי שמתמצא מעט בהליכות הצעירים בארץ יודע, כי סימון לא היה נותן תמונות לגלריות תמורת עמלה, אלא דורש — ומקבל — תשלום מלא עבורן. כשהוא מניחן כרכושו של בעל-הגלריה, הרכוש שעליו לוחמות שלוש הנשים שבחיייו של יוחנן סימון מסתכם בכרבע מיליון לירות: התמונות, ששוויין 130 אלף לירות; המכונת, שקשה יהיה לקבל תמור רתה יותר מ-40 אלף לירות; הבית-החורר בה בעין-הוד, שרק קונה משוגע-לדבר ישלם עבורו יותר מ-50 אלף לירות; כסף מאמון הנמצא בחשבון-בנק, בסכום של 9000 לירות, וניירות-ערך בסכום של כ-25 אלף לירות.

איה, הבת הצעירה, אחוזת חימה על אחותה ניצה, על שהגישה תביעה נגד אמה-החורגת, פיני, פיני עצמה אינה כור עסת על ניצה: „חבל רק שבת פוגעת בזיכרו של אבא שלה, שכולנו אהבנו אותו מאד, אבל אני לא מאשימה אותה." היא אומרת. לדעת רבים, היו אחרים שהסיתו את ניצה להגיש את התביעה האומללה נגד פיני. גם ניצה עצמה מתחרטת, כפי הנראה, על המהומה שהקימה בהגשת ה' תביעה, וטוענת עתה: „אין לי שום טע'נות לפיני ושום תביעות ממנה."

בין אם יתנהל המישפט בעיקבות תבי-עתה של ניצה ובין אם לאי, כבר היום ברור לידידיה הרבים של מישפחת סימון, שאיש לא יתעשר מן הסערה הגדולה, שלנוכה הסכום שבו מדובר, והנפשות ה' פועלות, התגלגלה כסערה בכוס-מים.